स्थाने, यस्य 'आहुतीर्जुहोति', तदानीमेनं यजमानं 'एतत्' एतेनान्यत्र होमेन, 'आयतनात्', 'बहिर्धा' बहिर्दधाति, स्वकीयस्थानान् निःसारयति। किञ्चास्य यजमानस्य शत्रुं 'जनयति'। तस्माद्येयमिष्टिः सावित्रमष्टाकपालं निर्वपति इति विधास्यते। तदीयः 'स्विष्टकृतः', पूर्व्वं आहवनीयाग्नौ तानि जुहुयात्। 'स्विष्टकृतः पुरस्तात्', इति कालविधिः। 'आवहनीय' इति देशविधिः। एवं सत्याहुतियोग्य एव स्थाने हुतवान् भवति। शत्रुश्च नोत्पद्यते॥

(५) तन्त्रसावित्रिया दृष्ट्या इति विशेषमसहमानानां केषाञ्चिन्मतमुपन्यस्यति। "तदाहुः। यज्ञमुखे यज्ञमुखे होतव्याः। यज्ञस्य क्लृप्त्यै। सुवर्गस्य लोकस्यानुख्यात्यै इति" इति। तत्तदिष्टिप्रारम्भे सर्व्वत्र होतव्याः सर्व्वस्याः स्वफलसामर्थ्याय सहोमः सम्पद्यते। किञ्च स्वर्गलोकोऽपि नैरन्तर्य्येण प्रख्यापितो भवति॥

(६) एतस्य पूर्व्वपक्षमतस्य निरोधकर्त्तॄणां सिद्धान्तिनां मतं दर्शयति। "अथो खल्वाहुः। यद्यज्ञमुखे यज्ञमुखे जुहुयात्। पशुभिर्यजमानं व्यर्द्धयेत्। अव सुवर्गाल्लोकात्पद्येत। पापीयान्स्यादिति। सकृदेव होतव्याः। न यजमानं पशुभिर्व्यर्द्धयति। अभिसुवर्गं लोकं जयति। न पापीयान् भवति" इति। यत्तदिष्ट्यारम्भे यदि जुहुयात्। तदानीमेकस्मिन् होमे फलसाधकत्वविश्वासाभावेनेह लोके 'यजमानं', 'पशुभिः', वियुक्तं कुर्य्यात्। जन्मान्तरेऽपि स्वर्गप्राप्तेश्चावपद्यते। तत्राग्निरचितो